

μή και Πλακώτη κουβαρντά κυτάζεις που και που και μερικαίς που πένοντες συχνά την Άλεπου, και έλο το έπισμο κι' άφράτο θηλυκό, που τὸ μαγεύ' ἢ Ζανταρῆς με τὸ κοκορικὸ, κι' ἀρίνεται εἰς ἔκστασιν κι' εἰς ἤδονας παντοίας τὸ σκυλλόλογι τὸ γνωστὴν τῆς ἀριστοκρατίας.

Κικιρικί, κοκορικὸ. ἢ Ζανταρῆς φωνάζει και ρχνει φλογεραῖς ματιὰς εἰς ἑλὸς ἢ μαριόλα, και καθυλόλατο φίλημα και τραντακτὸ τινάζει ο' ἔκλεινον τὸν κακόμοιρο, που παίζει μπασαβόλα.

Και τότε εἶλο τὴν κυττοῦ καλά καλά με κιάλια, ἀπὸ τὴν γλῶνα πέφτουνε τὸν εὐγενῶν τὰ σάλια, λυγνέταται και γίνεται γαρβια κάθε μάτι, φωνάζουν ὁ ἀνάμηδες «ὦχ! ὦχ! μωρὲ κομμάτι!» τῆς δὲ Παφίας ὁ υἱὸς με τέξα και με βελή τρυφεῖ τοῦ Σγούτα τὴν κορδὴ και ἔλιον τὸν ἐν τέλει, και κάθε κόρη ἠτροπαλή με τὴν κοκίτα χάσκει κι' ἢ Ζανταρῆς ὠτὰς κέμ ἰλ φὸ τὸ φέροσθαι διδάσκει.

Ἵσασπριτι, ὄσασπριτι, φωνάζει ἢ Φασουλή, κι' εἰς τὸν καλὸν τῆς οὐζυγον σκιρτώσασ ἔμιλιε : «Τόσον καιρὸ τί ἔκανες, καλέ μου μὲν μαρι, » και εἰς τὸ ἄντρον τὸν Νυμφῶν ἔλν μ' ἔφερες ποτὲ ;... » ἰδὲν ἰδὲν κι' ὁ Μονβολῶν κι' ὁ Κόζεκ κι' ὁ Ζερό, » κι' οἱ γραμματεῖς τὸν προσεβιάει και ἔλ' οἱ προσευταί.

«Νὲ κοννὲ πά, μὲν οὐν μαρι, πῶς ὠτὸν Κωστάνη τώρα » ἔλν ἔρρηται ὁ σαρφετός, ἢ προσυχητὸ κι' ἢ φῶρα : » Μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, οὐ βεβαίω μὲ ἔλιον μου τὸ ἄρρος » πῶς εἶσαι μπέτ, μπουρζοαί, και τοῦτο μὴ πρὸς βάρος.»

Ταῦτα εἰποῦσασ ἔρχεται ὠτὸν Μονβολῶν κοντὰ κι' ὁ Φασουλής ὠτὴν οὐζυγον με χάριν ἀπαντᾷ : «Δὲν εἰςταρα, ὦ μὲ πτι σά και πάπια τοῦ γυαλοῦ, » πῶς ὁ Κωστάνης ἔγινε τοῦ κόμου τοῦ καλοῦ, » μὰ τώρα που τὸ ἔμαθα σοῦ λέγω μὴ βραδῶν » πῶς δὲν θὰ λείψω ἀπ' ἔδω με ἔλα τὰ παιδιὰ. » Ἐλῶ θὰ ἔρχεσαι και οὐ καθ' ὄψηλὸν καθήκον » νὰ ἔμιλις με προσευτάς και τὸν ἄδρὸν Στεφικον.

«Ἰδὲ παρθένους γόρω μας μὴ στόγγυ και μὴ βρέγγυ, » που οὐν ἀκούσων κάποτε καμμιὰ βαρεμὰ μου λέξει » μ' ἰρήθωμα παρθενικὸν τρὲ φῶρ τρὲ φῶρ φωνάζουν » κι' εὐδὲς με τὸ ρικπιὲ των τὰ μάτια των σκαπάζουν. » Ὡ κέροι, ὦ μαρζὸλ Νιτούς, ἔπου τρυφεῖ ἔδω, » γαρά ὠτῆς παρθένος σας τὴν ὄσπολον αἰθῶ. » Ἐμιαῖ κοντὰν ἢ τρὲ κοντὰν με τὴν σημεντήτῆ σας » και τώρα ὄρχομαι κι' ἔγῶ εἰς τὰ θεάματά σας.»

Αὐτὰ γελῶν ὁ Φασουλής και ἄλλα φλυαρεῖ, ἐνφὸ τοῦ κόμου τοῦ καλοῦ οἰσπογοῦσων αἱ κέροι, τὰς κνήμας δὲ τῆς Ζανταρῆς κι' ἔκλειος θεωρεῖ και πηγάινε ὀπίσω μου, φωνάζει, Ἐσοσφῶρε.

Κοκορικὸ, κικιρικί, ὀπίσω κι' ἔμπροστὰ... ἢ δὲ κυρία Φασουλή, πολὺ σφρυγῶσα φύσει, τὴν προσοχὴν τῆς κόρης τῆς οὐπουταῖος ἐφιστᾷ εἰς τῆς κυρίας Ζανταρῆς τὰς εὐπρεπεῖς νουίσαι, κυχλίζει δὲ ἢ κόρη τῆς με δεσποινίδας ἄλλας και ἢ μαμμὰ λιποθυμεῖ ὠτοῦ Σγούτα τὰς ἀγκάλας.

Κικιρικί, κοκορικὸ, ἢ Ζανταρῆς φωνάζει, και εἶναι ἔλη κούνημα και λίγωμα και νάζι, και σκούζει ἕνας κουβαρντᾶς με γαῖθουροφινάρα : «φραστᾶτε με και πῆθνα μ' αὐτὴ τὴν μαριμπουνάρα.»

Ἄλλ' ἔφαρνα τοῦ Φασουλή τοῦ ἔστραψε ἢ βῆδα και τοῦ Κωστάνη ἔξαλλος ἀρπάζει τὴν σάνβια, κι' ἀρχίζει τὰ μπαγλιάρωμα, ὡς γίνεται συνήθως, και τρῶγει με τὰ τέσσερα τὸν κῆμ ἰλ φὸ τὸ πληθῶς, ἀπάγει δὲ τὴν Ζανταρῆς ὡς Βάκχος ἔκμανεῖς και τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του λυσοσάντες εὐγενεῖς.

Και ὀλίγαις ποικιλιαῖς,
μ' ἄλλους λόγους Ἄγγελλιαῖς.

Ἵ τέκτων Στουγμαννῶλους ἐν τοῖς σημεντικῶς συνέγραψ' ἔγχειρικῶν τῆς Οἰκοδομικῆς, κι' ἢ συγγραφή οὐσθηταῖα θερμῶς κι' ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ὄσους καταγίνονται εἰς τὰς οἰκοδομᾶς.

Τοῦ Φιλαρτοῦ τώρα ἔδῃγχε Λεζικὸν περίεργον τρῶντι και Κρυπτογραφικόν, κατᾷλληλον εἰς σχέσεις και πράξεις μουσικᾶς, ὠτὰς ὀδοθεσῖς ἔλας και ὠτὰς ἔρωτικᾶς.

Μικρὰ Γεωγραφία ἔδῃγχε κατ' αὐτὰς Μηνὰ Χαμουδοπούλου πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολειῶν... και ταῦτην οὐστωσῶμεν ὠτοῦς νέους μαθητὰς ὡς χρῆσιμον τὰ μάλα κι' εὐμέθοδον βιβλίον.

Τεμάχια κατ' ἔκλογὴν ἐκ τῶν τοῦ Ἡροδότου, τοῦ συγγραφέως τοῦ κορυφῶ κι' ἐν ἱστορίαις πρώτου. Γαλάνης τὰ συνέγραψε ὁ και Καθηγητῆς κι' ἄς τάγοράσῃ και αὐτὰ ὁ κάθε μαθητῆς.

Και ὁ Δροσίνης ἔργου και πάει γιὰ τῆς Γούδας νὰ τρῶγ κριβαρόφωμο και νὰ μαζεύῃ βροδῶσας.

Ἵ Ρωμηὸς γνωστὸ ὡς κῆνω — πῶς ὠτὸ σπῆτι μου ἀνέθῃ,
ὠτὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοροεῖται
με ζενοδογετον Εὐδῆ, — ἔδω ὠτὸ λάδι, τρεῖς ὠτὸ ζῆδι,

με Χημεῖον με μὴ μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τῶπος τοῦ Σταυριανῶ — τοῦ ἰππῖως τοῦ κλεινοῦ.